ସମାନାନ୍ତର ସତର୍କବାଣୀ—ସଂଖ୍ୟା ଚାରି

ବିଶ୍ୱାସର ଭିତ୍ତିସମୂହ ଏବଂ ବିସ୍ମୃତିର ବିପଦ: ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ଓ ଇତିହାସରୁ ଶିକ୍ଷା

Jeff Pippenger

2023-08-08

> ସେ କାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ଶିଖାଇବେ? ଏବଂ କାହାକୁ ଶିକ୍ଷା ବୁଝାଇବେ? ସେମାନଙ୍କୁ କି, ଯେମାନେ ଦୁଧରୁ ଛାଡ଼ାଯାଇଛନ୍ତି, ଏବଂ ସ୍ତନରୁ ଅଲଗା କରାଯାଇଛନ୍ତି।
>
> କାରଣ ଆଜ୍ଞା ଉପରେ ଆଜ୍ଞା, ଆଜ୍ଞା ଉପରେ ଆଜ୍ଞା; ପଙ୍କ୍ତି ଉପରେ ପଙ୍କ୍ତି, ପଙ୍କ୍ତି ଉପରେ ପଙ୍କ୍ତି; ଏଠାରେ ଅଳ୍ପ, ସେଠାରେ ଅଳ୍ପ:
>
> କାରଣ ତତଲାଉଥିବା ଓଷ୍ଠ ଓ ଅନ୍ୟ ଭାଷା ଦ୍ୱାରା ସେ ଏହି ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ କହିବେ। ଯାହାଙ୍କୁ ସେ କହିଥିଲେ, "ଏହାହିଁ ସେହି ବିଶ୍ରାମ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ କ୍ଲାନ୍ତକୁ ବିଶ୍ରାମ ଦେଇପାରିବ; ଏବଂ ଏହାହିଁ ସେହି ସତେଜତା"; ତଥାପି ସେମାନେ ଶୁଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲେ ନାହିଁ।
>
> କିନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ବାକ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆଜ୍ଞା ଉପରେ ଆଜ୍ଞା, ଆଜ୍ଞା ଉପରେ ଆଜ୍ଞା; ପଙ୍କ୍ତି ଉପରେ ପଙ୍କ୍ତି, ପଙ୍କ୍ତି ଉପରେ ପଙ୍କ୍ତି; ଏଠି ଅଳ୍ପ, ସେଠି ଅଳ୍ପ; ଯେପରି ସେମାନେ ଯାଆନ୍ତୁ, ପଛକୁ ପଡ଼ନ୍ତୁ, ଭଙ୍ଗିତ ହେଉନ୍ତୁ, ଫାନ୍ଦରେ ପଡ଼ନ୍ତୁ, ଏବଂ ଧରାପଡ଼ନ୍ତୁ। ଯିଶାୟ 28:9–13।

ଯିଶାୟାର ଏହି ପଦଗୁଡ଼ିକ ହବକ୍କୂକଙ୍କ ସାରଣୀମାନଙ୍କରେ ପୁନଃପୁନି ଉଲ୍ଲେଖିତ ହୋଇଆସିଛି। ଏଠାରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଲୋଚନାରେ କିଛି ଯୋଗ କରିବା ପାଇଁ, ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଏହି ପଦଗୁଡ଼ିକରୁ ମୁଁ କେବଳ ଗୋଟିଏ କିମ୍ବା ଦୁଇଟି ବିଷୟକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରିବାକୁ ଆବଶ୍ୟକ ବୋଧ କରୁଛି। ଏହି ଅନୁଚ୍ଛେଦ ଏମିତି ଜନଗୋଷ୍ଠୀକୁ ପ୍ରକାଶ କରେ, ଯେଉଁମାନେ ଗୋଟିଏ ପରୀକ୍ଷାରେ ବିଫଳ ହୁଅନ୍ତି, କାରଣ ସେମାନେ "ଯିବେ, ଏବଂ ପଛକୁ ପଡ଼ିଯିବେ, ଏବଂ ଭଙ୍ଗିତ ହେବେ, ଏବଂ ଫାନ୍ଦରେ ପଡ଼ିବେ, ଏବଂ ଧରାଯିବେ।" ସେମାନେ ଏମିତି ଜନଗୋଷ୍ଠୀ ଥିଲେ, ଯେଉଁମାନେ ଏହି ବିଷୟରେ ଗୋଟିଏ ପରୀକ୍ଷାରେ ବିଫଳ ହେଲେ ଯେ, ପରମେଶ୍ୱର କାହାକୁ "ଶିଖାଇବା" ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବେ, ଯେପରି ସେମାନେ "ଜ୍ଞାନ" କିମ୍ବା "ସିଦ୍ଧାନ୍ତ"କୁ "ବୁଝିବେ।" ଏହା ଏମିତି ଗୋଟିଏ ପରୀକ୍ଷା ଥିଲା, ଯାହା ଜ୍ଞାନର ବୃଦ୍ଧିକୁ ବୁଝିବା ଉପରେ ଆଧାରିତ ଥିଲା; ତେଣୁ ଏହା ଦାନିୟେଲ ଅଧ୍ୟାୟ ବାରରେ ଜ୍ଞାନୀମାନଙ୍କୁ ଏବଂ ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କୁ ପୃଥକ କରିଥିବା ସେହି ଏକେ ପରୀକ୍ଷା ଥିଲା, କାରଣ ସମସ୍ତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱକ୍ତା ଏକମତ ଏବଂ ଜଗତର ଶେଷକୁ ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି। ଦାନିୟେଲ ବାରରେ "ଜ୍ଞାନୀ"ମାନେ ବୁଝନ୍ତି, କିନ୍ତୁ "ଦୁଷ୍ଟ"ମାନେ ଜ୍ଞାନର ବୃଦ୍ଧିକୁ ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ।

ଯିଶାୟଙ୍କ ଅନୁଚ୍ଛେ ଦରେ ଥିବା ଲୋକମାନେ "ପ୍ର ଭୁଙ୍କ ବାକ୍ୟ " ଦ୍ୱ ।ରା ପରୀକ୍ଷ ିତ ହେଲେ, ଯାହାକୁ "ସେମାନେ ଶୁଣିବେ ନାହିଁ।" ଏବଂ ସେହି ନିର୍ଦ୍ ିଷ୍ଟ "ପ୍ର ଭୁଙ୍କ ବାକ୍ୟ " ଯାହାକୁ ସେମାନେ ପ୍ର ତ୍ୟ ।ଖ୍ୟ ।ନ କଲେ, ଏବଂ ଯାହା ସେମାନଙ୍କ ୁ "ଜ୍ଞ ।ନ"ର ବୃଦ୍ଧ ିକୁ "ବୁଝିବା" ପାଇଁ ସମର୍ଥ କରିଥାନ୍ତ ।, ସେହିଟି ଥିଲା ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ।ଣୀମୂଳକ ଇତିହାସଗୁଡ଼ିକୁ କିପରି ଠିକ ଭାବରେ ପରସ୍ପ ର ସହ ସମନ୍ ୱୟ କରିବାକୁ ହୁଏ, ତାହାକୁ ପରିଭାଷିତ କରୁଥିବା ବାଇବେଲୀୟ ନିୟମ। ଯିଶାୟଙ୍କ ଅନୁଚ୍ଛେ ଦରେ ଯେମାନେ ପତିତ ହୁଅନ୍ତ ି, ସେମାନେ ସେହି ନିୟମକୁ ପ୍ର ତ୍ୟ ।ଖ୍ୟ ।ନ କଲେ, ଯାହା ପରିଚୟ କରାଏ ଯେ, ଗୋଟିଏ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ।ଣୀମୂଳକ ଇତିହାସକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ତୁମେ ସେହି ରେଖାକୁ "ଏଠାରେ ଅଳ୍ପ , ସେଠାରେ ଅଳ୍ପ " ଭାବେ ଖୋଜିବାକୁ ପଡ଼ିବ। ପ୍ର ଭୁଙ୍କ ସେହି ବାକ୍ୟ , ଯାହା ଏକ ପରୀକ୍ଷ । ଉପ୍ ନ୍ନ କଲା ଏବଂ ଯାହାକୁ ସେମାନେ ପ୍ର ତ୍ୟ ।ଖ୍ୟ ।ନ କଲେ, ସେହିଟି ଥିଲା ଏଠାଠାରୁ ଏବଂ ସେଠାଠାରୁ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ।ଣୀମୂଳକ ରେଖାଗୁଡ଼ିକୁ ଚୟନ କରିବାର ପ୍ର ଣାଳୀ, ଏବଂ ପରେ ଚୟିତ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ।ଣୀମୂଳକ ଇତିହାସର ସେହି ରେଖାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ ରୁ ଗୋଟିଏକୁ, ସେହି ଏକେ ବିଷୟକୁ ଆଲୋଚନା କରୁଥିବା ଅନ୍ୟ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ।ଣୀମୂଳକ ଇତିହାସର ରେଖାଗୁଡ଼ିକ ସହ ସମାନ୍ତ ରାଳ ଭାବରେ ସ୍ଥ ।ପନ କରିବା। ଏହିପରି ଭାବରେ ରେଖା ଉପରେ ରେଖା ରଖିବାର ଏହି ପ୍ର ୟାସର ସଫଳତା, ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ।ଣୀର ବ୍ୟ ।ଖ୍ୟ ।ର ସତ୍ୟ ନିୟମଗୁଡ଼ିକର ପ୍ର ୟୋଗ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ। ସେହି ନିୟମଗୁଡ଼ିକ, ଯାହା "ଉପଦେଶ" ମଧ୍ ଅଟେ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ ଏକତ୍ର କରିବାକୁ ହୁଏ, ଏବଂ ସେମାନେ ବାଇବେଲ ମଧ୍ ରେ ଏଠାରେ ଓ ସେଠାରେ ମିଳେ। ଯିଶାୟଙ୍କ ସେହି

କୁମାରୀମାନେ, ଯେମାନେ ଏହି ପରୀକ୍ଷାରେ ବିଫଳ ହୁଅନ୍ତି, ସେମାନେ ବିଫଳ ହୁଅନ୍ତି କାରଣ ସେମାନେ ସେହି ପ୍ରଧାନ ବିଷୟକୁ ଭୁଲିଯାଆନ୍ତି, ଯାହାକୁ ସେମାନେ କେବେ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ; ଏବଂ ସେହିଟି ହେଉଛି, ଇତିହାସ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୁଏ।

> "ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ଆମେ କୌଣସି କଥାକୁ ଭୟ କରିବାର କାରଣ ନାହିଁ, କେବଳ ଏତିକି ଯେ, ପ୍ରଭୁ ଯେପରି ଆମକୁ ପଥପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଆସିଛନ୍ତି ଏବଂ ଆମର ଅତୀତ ଇତିହାସରେ ତାଙ୍କର ଶିକ୍ଷାକୁ ଯଦି ଆମେ ଭୁଲିଯାଉ।" Life Sketches, 196.

ଈଶ୍ୱର ଅବ୍ୟବସ୍ଥାର କର୍ତ୍ତା ନୁହନ୍ତି, ଏବଂ ସେହି ସତ୍ୟର ଏକ ମୂଳ ଆଧାରବିନ୍ଦୁ ହେଲା— ବାଇବେଲର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତା ସେହି ଏକେଇ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ ରେଖାକୁ ଚିହ୍ନିତ କରୁଛନ୍ତି। ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ସେହି ରେଖାରେ ଥିବା ସମାନ ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖନ୍ତି ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଏହା ସଦା ଜଗତର ଶେଷକାଳର ସେହି ଏକେଇ ଘଟଣାମାଳାର ରେଖା ହୁଏ। ଏହା ସେହି ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକ, ଯେଗୁଡ଼ିକ ପରୀକ୍ଷାକାଳର ସମାପ୍ତିକୁ ନେଇଯାଏ, ଏବଂ ତାହା ପରେ ଆସେ ଶେଷ ସାତଟି ମହାମାରୀ, ଯାହାର ଉପସମାହାର ହୁଏ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଗମନରେ। କେହି ଜଣେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାଙ୍କର ବର୍ଣ୍ଣନା ସେହି ଇତିହାସ-ରେଖାରେ ଥିବା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ଜନମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ହୋଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାଙ୍କର ସାକ୍ଷ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅବିଶ୍ୱସ୍ତ ଜନମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ, କିମ୍ବା ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଆମେରିକା, ଭାଟିକାନ, ଜାତିସଂଘ, ପୃଥିବୀର ବାଣିଜ୍ୟୀମାନେ କିମ୍ବା ଇସ୍ଲାମ ବିଷୟରେ ହୋଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ଏହା ସଦା ସେହି ଏକେଇ ରେଖା ହୁଏ।

ମଲାଖୀଙ୍କ ଏଲିୟାହ ସନ୍ଦେଶ, ତଥା ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ପ୍ରଥମ, ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଓ ଅଷ୍ଟାଦଶ ଅଧ୍ୟାୟରେ ପ୍ରତିନିଧିତ ସନ୍ଦେଶଗୁଡ଼ିକ, ଏବଂ ଦାନିଏଲ ୧୧ ଓ ୧୨ର ସନ୍ଦେଶ—ଏହାମାନେ ସବୁ ଏକେ ସନ୍ଦେଶ ଅଟନ୍ତି। ସେମାନେ ସବୁ ଇତିହାସର ଏକେ ରେଖା, କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକର କାହାଣୀପ୍ରତି ନିଜସ୍ୱ ବିଶେଷ ଅବଦାନ ରହିଛି।

ସେହି ବିଶେଷ ବାର୍ତ୍ତା ବିଷୟରେ ପ୍ରାୟ ସାର୍ବଜନୀନ ଭାବେ ଭୁଲ ବୁଝାଯାଉଥିବା କଥା ହେଉଛି, ଏହା କେବଳ ମାନବୀୟ କୃପାକାଳର ସମାପ୍ତିର ଠିକ୍ ପୂର୍ବରୁ ମାତ୍ର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଏ। ସେହି ବିଶେଷ ବାର୍ତ୍ତା ସଦା ଶୀଘ୍ର ଆସୁଥିବା କୃପାକାଳର ସମାପ୍ତି ବିଷୟରେ ସତର୍କ କରେ ବୋଲି ଜାଣି, ଆମେ ବାଇବେଲରେ କୃପାକାଳର ସମାପ୍ତି ବିଷୟରେ ସମ୍ଭବତଃ ସବୁଠାରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତଟିକୁ ବିଚାର କରିବୁ।

> ଯେଉଁଜଣ ଅନ୍ୟାୟୀ, ସେ ଅନ୍ୟାୟୀ ହିଁ ରହୁ; ଏବଂ ଯେଉଁଜଣ ଅଶୁଚି, ସେ ଅଶୁଚି ହିଁ ରହୁ; ଏବଂ ଯେଉଁଜଣ ଧାର୍ମିକ, ସେ ଧାର୍ମିକ ହିଁ ରହୁ; ଏବଂ ଯେଉଁଜଣ ପବିତ୍ର, ସେ ପବିତ୍ର ହିଁ ରହୁ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 22:11.

ଉପରେ ଥିବା ପବିତ୍ରାଳୟରେ ଏଗାରୋତମ ପଦର ଶବ୍ଦମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁଗ୍ରହକାଳର ସମାପ୍ତି ଘୋଷିତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ, ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକରୁ ଏକ ବିଶେଷ ସତର୍କତାମୂଳକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ସନ୍ଦେଶ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦାସମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉନ୍ମୋଚିତ ହେବାକୁ ଅଛି।

> ଏବଂ ସେ ମୋତେ କହିଲେ, ଏହି ପୁସ୍ତକର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ବାକ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କରିବ ନାହିଁ; କାରଣ ସମୟ ସନ୍ନିକଟ ହୋଇଛି। ଯେ ଅନ୍ୟାୟୀ, ସେ ଅନ୍ୟାୟ କରିବାରେ ଅବିରତ ରହୁ; ଏବଂ ଯେ ଅଶୁଚି, ସେ ଅଶୁଚି ହୋଇ ରହୁ; ଏବଂ ଯେ ଧର୍ମିକ, ସେ ଧର୍ମିକତାରେ ଅବିରତ ରହୁ; ଏବଂ ଯେ ପବିତ୍ର, ସେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ରହୁ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ୨୨:୧୦, ୧୧।

ସାତଟି ଶେଷ ମହାମାରୀ ପୂର୍ବରୁ ଠିକ୍, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିଚିତ ହେବାକୁ ଥିବା ଏକ ବିଶେଷ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସନ୍ଦେଶ ରହିଛି। ଯେତେବେଳେ ସେହି "ସମୟ ସନ୍ନିକଟ" ହେବ, ସେତେବେଳେ "ଏହି ପୁସ୍ତକର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ" (ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ), ଯାହା ମୁଦ୍ରିତ କରାଯାଇଥିଲା, ତାହାର ମୁଦ୍ରା ଖୋଲାଯିବ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକରେ ଏକମାତ୍ର ଯେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ମୁଦ୍ରିତ କରାଯାଇଥିଲା, ସେହିଟି ହେଉଛି ସାତଟି ଗର୍ଜନର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ।

> ଏବଂ ମୁଁ ଆଉ ଜଣେ ପରାକ୍ରମଶାଳୀ ଦୂତଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଅବତରଣ କରୁଥିବା ଦେଖିଲି, ସେ ମେଘରେ ଆବୃତ ଥିଲେ; ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ଥିଲା, ତାଙ୍କ ମୁହଁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ସମ ଥିଲା, ଏବଂ ତାଙ୍କ ପାଦ ଅଗ୍ନିସ୍ତମ୍ଭ ସଦୃଶ ଥିଲା। ତାଙ୍କ ହାତରେ ଏକ ଛୋଟ ପୁସ୍ତକ ଖୋଲା ଅବସ୍ଥାରେ ଥିଲା; ସେ ନିଜ ଡାହାଣ ପାଦ ସମୁଦ୍ର ଉପରେ ଏବଂ ବାମ ପାଦ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ରଖିଲେ, ଏବଂ ସିଂହ ଗର୍ଜନ କରିବା ପରି ଉଚ୍ଚସ୍ୱରରେ ଧ୍ୱନି କଲେ; ଏବଂ ସେ ଧ୍ୱନି

କରିଥିବାବେଳେ ସାତଟି ବଜ୍ର ନିଜ ନିଜ ସ୍ୱର ଉଚ୍ଚାରଣ କଲା। ଏବଂ ସେହି ସାତଟି ବଜ୍ର ନିଜ ନିଜ ସ୍ୱର ଉଚ୍ଚାରଣ କରିସାରିବା ପରେ, ମୁଁ ଲେଖିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଲି; କିନ୍ତୁ ମୁଁ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଏକ ସ୍ୱର ଶୁଣିଲି, ଯାହା ମୋତେ କହିଲା, ସାତଟି ବଜ୍ର ଯେ କଥାଗୁଡ଼ିକ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଛି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କର, ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ଲେଖନ କର ନାହିଁ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 10:1–4।

ମାନବୀୟ ପରୀକ୍ଷାକାଳ ସମାପ୍ତ ହେବାର ଠିକ୍ ପୂର୍ବରୁ, ଯେତେବେଳେ "ସମୟ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ" ହେବ, ସେତେବେଳେ ଏକ ବିଶେଷ ବାଇବେଲୀୟ ସତ୍ୟର ମୁଦ୍ରାଉନ୍ମୋଚନ ହେବ, ଯାହା "ଯାହା ଶୀଘ୍ର ଘଟିବାକୁ ଅବଶ୍ୟ" ସେହି ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ କରେ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ଦଶମ ଅଧ୍ୟାୟର ସେହି ପରାକ୍ରମୀ ଦୂତ ହେଲେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ଯିଏ ସିଂହ ପରି ଗର୍ଜନ କରିଥିଲେ।

> "ଯେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଦୂତ ଯୋହନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ, ସେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସ୍ୱୟଂ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ନୁହେଁ। ସେ ନିଜ ଦକ୍ଷିଣ ପାଦ ସମୁଦ୍ର ଉପରେ ଏବଂ ବାମ ପାଦ ଶୁଷ୍କ ଭୂମି ଉପରେ ରଖିଥିବା ବିଷୟଟି, ଶୟତାନ ସହ ମହା-ସଂଘର୍ଷର ଶେଷ ପର୍ବଗୁଡ଼ିକରେ ସେ ଯେ ଭୂମିକା ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି, ତାହା ପ୍ରକାଶ କରେ। ଏହି ଅବସ୍ଥାନ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ ଉପରେ ତାଙ୍କର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଶକ୍ତି ଏବଂ ଅଧିକାରକୁ ସୂଚିତ କରେ। ଏହି ସଂଘର୍ଷ ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଅଧିକ ପ୍ରବଳ ଏବଂ ଅଧିକ ସଙ୍କଳ୍ପବଦ୍ଧ ହୋଇଉଠିଛି, ଏବଂ ଶେଷ ପର୍ବଗୁଡ଼ିକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏଭଳି ଚାଲିଥିବ, ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ଧକାରର ଶକ୍ତିମାନଙ୍କର କୁଶଳ କାର୍ଯ୍ୟସଂଚାଳନ ତାହାର ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ସୀମାକୁ ପହଞ୍ଚିବ। ଶୟତାନ, ଦୁଷ୍ଟ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇ, ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀକୁ ଏବଂ ସେହି ମଣ୍ଡଳୀମାନଙ୍କୁ ଠକାଇବ, ଯେମାନେ ସତ୍ୟର ପ୍ରେମକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନାହାନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ସେହି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଦୂତ ମନୋଯୋଗ ଦାବି କରନ୍ତି। ସେ ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ ଡାକି ଉଠନ୍ତି। ଯେମାନେ ସତ୍ୟର ବିରୋଧ କରିବା ପାଇଁ ଶୟତାନ ସହିତ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ସେ ନିଜ ସ୍ୱରର ଶକ୍ତି ଏବଂ ଅଧିକାର ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି।" The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

ଶେଷରେ "ସାତାନ" ଯେ "ମଣ୍ଡଳୀମାନଙ୍କୁ" ଭ୍ରମିତ କରେ, ସେମାନେ ଭ୍ରମିତ ହୁଅନ୍ତି, କାରଣ ସେମାନେ "ସତ୍ୟ"ର ପ୍ରେମକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଲେ ନାହିଁ। ଦ୍ୱିତୀୟ ଥିସ୍ସଲନୀକୀର ସେହି ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ "ସତ୍ୟ" ଶବ୍ଦ, ଯାହାକୁ ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ ଏମାତ୍ର ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ, ପ୍ରମୁଖ ଗ୍ରୀକ ଶବ୍ଦ ଅଟେ, ଯାହା ଇବ୍ରୀୟ ଶବ୍ଦରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ, ଯାହାର ଅନୁବାଦ "ସତ୍ୟ" ଭାବେ କରାଯାଏ, ଯାହା ତିନୋଟି ଇବ୍ରୀୟ ଅକ୍ଷରର ସଂଯୋଗରେ ଗଠିତ ଏବଂ ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗାଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ପ୍ରଥମ ଉଲ୍ଲେଖର ନିୟମ ସହ ସଂଯୁକ୍ତ ଯେ ସତ୍ୟ, ଯାହା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଚରିତ୍ରର ଗୋଟିଏ ଗୁଣକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ସେହି ସତ୍ୟଟି ହିଁ କି ଅସ୍ୱୀକୃତ ହୁଏ ଏବଂ ତାହାର ପରିଣାମରେ ପ୍ରବଳ ଭ୍ରମ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ—ଏହା ପାଇଁ କୌଣସି ବାଇବେଲୀୟ ପ୍ରମାଣ ଅଛି କି?

> ହେ ଭାଇମାନେ, ଆମ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଆଗମନ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସହିତ ଆମର ଏକତ୍ରିତ ହେବାର ବିଷୟରେ ଆମେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ବିନୟପୂର୍ବକ ନିବେଦନ କରୁଛୁ, ଯେ, ତୁମେ ଚିତ୍ତରେ ସହଜରେ ବିଚଳିତ ହେଉ ନାହିଁ, କିମ୍ବା ଉଦ୍ବିଗ୍ନ ହେଉ ନାହିଁ,—ନ କୌଣସି ଆତ୍ମା ଦ୍ୱାରା, ନ କୌଣସି ବାକ୍ୟ ଦ୍ୱାରା, ନ କି ଆମ ପକ୍ଷରୁ ଯେପରି ଥିବା କୌଣସି ପତ୍ର ଦ୍ୱାରା,—ଯେପରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦିନ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଇଛି। କୌଣସି ପ୍ରକାରରେ କେହି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଠକାନ୍ତୁ ନାହିଁ; କାରଣ ପ୍ରଥମେ ମହାପତନ ନ ଆସିଲେ, ଏବଂ ସେହି ପାପପୁରୁଷ, ଅର୍ଥାତ୍ ବିନାଶର ପୁତ୍ର, ପ୍ରକାଶିତ ନ ହେଲେ, ସେହି ଦିନ ଆସିବ ନାହିଁ; ସେ ପ୍ରତିରୋଧ କରେ ଏବଂ ଯାହାକୁ ଈଶ୍ୱର ବୋଲି କୁହାଯାଏ କିମ୍ବା ଯାହା ପୂଜାର ଯୋଗ୍ୟ ମନାଯାଏ, ସେହି ସବୁଠାରୁ ନିଜକୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଉତ୍ତୋଳନ କରେ; ଏପରିକି ସେ ଈଶ୍ୱରରୂପେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମନ୍ଦିରରେ ବସି, ନିଜକୁ ଈଶ୍ୱର ବୋଲି ପ୍ରଦର୍ଶନ କରେ। ତୁମେ ସ୍ମରଣ କରୁ ନାହାଁ କି, ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ସହ ଥିଲି, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଏହି ସବୁ କଥା କହିଥିଲି? ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ କ'ଣ ତାକୁ ରୋକି ରଖିଛି, ଯେପରି ସେ ନିଜ ସମୟରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବ। କାରଣ ଅଧର୍ମର ଗୁପ୍ତ ରହସ୍ୟ ଏହିମଧ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି; କେବଳ ଯିଏ ବର୍ତ୍ତମାନ ବାଧା ଦେଉଛି, ସେ ପଥରୁ ଅପସାରିତ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାଧା ଦେଇ ରହିବ। ତା'ପରେ ସେହି ଦୁଷ୍ଟଜନ ପ୍ରକାଶିତ ହେବ, ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ନିଜ ମୁଖର ଶ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା ନାଶ କରିବେ ଏବଂ ନିଜ ଆଗମନର ପ୍ରଭାରେ ସମୂଳେ ବିନାଶ କରିବେ; ସେହି ଜନ, ଯାହାର ଆଗମନ ଶୟତାନର କାର୍ଯ୍ୟାନୁସାରେ ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି, ଚିହ୍ନ, ଏବଂ ମିଥ୍ୟା ଅଦ୍ଭୁତ କାର୍ଯ୍ୟ ସମୂହ ସହିତ ହେବ, ଏବଂ ନଷ୍ଟ ପଥଗାମୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅଧର୍ମର ସମସ୍ତ ଛଳନା ସହିତ; କାରଣ ସେମାନେ ସତ୍ୟର ପ୍ରେମକୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ ନାହିଁ, ଯେପରି

> ସେମାନେ ଉଦ୍ଧ ାର ପାଇପାରନ୍ତ ।। ଏହି କାରଣରୁ ଈଶ୍ୱ ର ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପ୍ର ବଳ ଭ୍ର ମ ପଠାଇବେ, ଯେପରି ସେମାନେ ମିଥ୍ୟ ାକୁ ବିଶ୍ୱ ାସ କରନ୍ତ ି; ଯେପରି ସତ୍ୟ କୁ ବିଶ୍ୱ ାସ କରିନଥିବା, କିନ୍ତୁ ଅଧର୍ମରେ ଆନନ୍ଦ ପାଇଥିବା ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଦଣ୍ଡ ିତ ହେଉନ୍ତ ି। ୨ ଥିସଲନୀକୀୟ ୨:୧–୧୨।

ଥେସ୍ସଲୋନୀକୀୟମାନଙ୍କ ପୁସ୍ତକରୁ ଏହି ଅଂଶଟି ହବକ୍କୂକର ତାଲିକାମାନରେ ବହୁବାର ଆଲୋଚିତ ହୋଇଛି, ତେଣୁ ଏହି ସମୟରେ ଆମେ କେବଳ ସଙ୍କ୍ଷିପ୍ତ ଟୀପ୍ପଣୀ ଦେବୁ। ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ ଯାହାକୁ "ଶୟତାନଙ୍କ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ କାର୍ଯ୍ୟ" ବୋଲି କୁହନ୍ତି, ପୌଲ ତାହାକୁ "ଶୟତାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ, ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି, ଚିହ୍ନ, ଏବଂ ମିଥ୍ୟା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାର୍ଯ୍ୟ ସହିତ" ବୋଲି କହିଛନ୍ତି। ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ ଏବଂ ପୌଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଚିହ୍ନିତ ଏହି ଭ୍ରମଜନକ କାର୍ଯ୍ୟ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରରେ ରବିବାର ନିୟମରୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ।

> "ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାଙ୍କୁ ଲଂଘନ କରି ପାପାସତ୍ତାର ପ୍ରତିଷ୍ଠାକୁ ବଳବତ୍ କରୁଥିବା ଆଜ୍ଞାଦ୍ୱାରା ଆମ ଜାତି ନ୍ୟାୟପରାୟଣତାରୁ ନିଜକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ କରିଦେବ। ଯେତେବେଳେ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟବାଦ ସେହି ଖାଇ ଉପରେ ନିଜର ହାତ ପ୍ରସାରିତ କରି ରୋମୀୟ ଶକ୍ତିର ହାତକୁ ଧରିବ, ଯେତେବେଳେ ସେ ସେହି ଅତଳ ଗହ୍ୱରକୁ ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରି ଆତ୍ମାବାଦ ସହିତ ହାତ ମିଳାଇବ, ଯେତେବେଳେ ଏହି ତ୍ରିମୁଖୀ ସଂଯୋଗର ପ୍ରଭାବରେ ଆମ ଦେଶ ଏକ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଓ ଗଣତାନ୍ତ୍ରିକ ଶାସନରୂପେ ନିଜ ସଂବିଧାନର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବ, ଏବଂ ପାପାଳୀୟ ମିଥ୍ୟାଶିକ୍ଷା ଓ ଭ୍ରମବାଦର ପ୍ରସାର ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବ, ତେବେ ଆମେ ଜାଣିପାରିବୁ ଯେ ଶୟତାନଙ୍କର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର କାର୍ଯ୍ୟସଂପାଦନର ସମୟ ଆସିପହଞ୍ଚିଛି ଏବଂ ଶେଷକାଳ ସମୀପବର୍ତ୍ତୀ।" Testimonies, volume 5, 451.

ଥେସ୍ସଲୋନୀକୀୟମାନଙ୍କ ବିଷୟକ ଏହି ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ, ଯାହାକୁ ଆମେ ବିଚାର କରୁଛୁ, ପୌଲ ଜଗତର ଅନ୍ତକାଳର ପୋପଙ୍କୁ ଚାରିଟି ଭିନ୍ନ ପଦବଳୀ ଦ୍ୱାରା ପରିଚିତ କରାଇଛନ୍ତି। ପୋପ ହେଉଛନ୍ତି "ପାପର ମନୁଷ୍ୟ," ସେ "ନାଶର ପୁତ୍ର," ସେ "ଅଧର୍ମର ରହସ୍ୟ" ଏବଂ "ସେହି ଦୁଷ୍ଟ।" ଏହି ଚାରିଟି ନାମ ବ୍ୟତୀତ, ପୌଲ ପୋପଙ୍କ ବିଷୟରେ ଆଉ କିଛି ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି; କାରଣ ସେ ଆମକୁ ଜଣାଇଛନ୍ତି ଯେ ପୋପ, (ଯିଏ ପୌଲଙ୍କ ସମୟରେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଥିଲେ) "ନିଜ ସମୟରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବେ।"

ପୋପ "ତାଙ୍କର ସମୟରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବେ"; ଏବଂ ଏହା ସବୁଠାରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ବାଇବେଲୀୟ ପ୍ରମାଣ—ଯଦ୍ୟପି କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଏହା ଏକମାତ୍ର ବାଇବେଲୀୟ ସତ୍ୟ ନୁହେଁ—ଯେ ରୋମୀୟ କଳିସିଆର ପୋପ ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ପ୍ରତିଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ତାହା ବାଇବେଲର ସାତଟି ଭିନ୍ନ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସନ୍ଦର୍ଭ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପିତ ହୁଏ, ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ ପୋପଶାସନ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଆଧିପତ୍ୟ କରିବାକୁ ଥିବା "ସମୟ"କୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ—ସେହି ନିଜ "ସମୟ"କୁ, ଯାହାକୁ ମାନବଜାତି ଅନ୍ଧକାର ଯୁଗ ବୋଲି କହେ। ବାଇବେଲ ପୋପଙ୍କୁ ପୋପଶାସନ ରୂପେ ପ୍ରକାଶ କରେ, କାରଣ ଏହା ପୁନଃପୁନି ସେହି ନିଖୁତ "ସମୟ"ର ଅବଧିକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ—୫୩୮ ଠାରୁ ୧୭୯୮ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ—ଯେ ସମୟରେ ପୋପଶାସନ ଜଗତକୁ ଶାସନ କରିବାକୁ ଥିଲା। ପାଉଲ କହିଥିଲେ ଯେ ସେ ତାଙ୍କର ସମୟରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବେ।

ପୌଲ ମଧ୍ୟ ଏହା ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି ଯେ ପୋପ ହେଉଛନ୍ତି ସେହିଜଣେ, ଯିଏ "ଯାହା କି ଈଶ୍ୱର ବୋଲି କହାଯାଏ, କିମ୍ବା ପୂଜିତ ହୁଏ, ସେ ସବୁର ବିରୋଧ କରେ ଓ ନିଜକୁ ସେ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ କରେ; ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେ ସେ ଈଶ୍ୱରରୂପେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମନ୍ଦିରରେ ବସେ, ଏବଂ ନିଜକୁ ଈଶ୍ୱର ବୋଲି ପ୍ରଦର୍ଶନ କରେ।" ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କଥାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ, ଏହା ଚିହ୍ନିତ କରେ ଯେ ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀର ଖ୍ରୀଷ୍ଟବିରୋଧୀ ଜଣେ ଧାର୍ମିକ ପ୍ରତୀକ। ସେ ହିଟ୍ଲର ନୁହେଁ, କିମ୍ବା ମହାନ ଆଲେକ୍ସାଣ୍ଡର ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ। ଏହା ପୋପଙ୍କ ପରିଚୟକୁ ଆହୁରି ସଂକୁଚିତ ଓ ସ୍ପଷ୍ଟ କରେ, କାରଣ ସେ କେବଳ ଜଣେ ଧାର୍ମିକ ଅତ୍ୟାଚାରୀ ନୁହେଁ; ସେ ଏମିତି ଜଣେ ଧାର୍ମିକ ଅତ୍ୟାଚାରୀ, ଯିଏ ନିଜକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟରେ ଅଛି ବୋଲି ଘୋଷଣା କରେ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟବିରୋଧୀ ଦାବି କରେ ଯେ ସେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ମଣ୍ଡଳୀ ମଧ୍ୟରେ ଆସୀନ ଅଛି।

ପୌଲ ଓ ଦାନିଏଲଙ୍କ ଅନୁସାରେ, ପୋପ ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ନିଜେ ଘୋଷିତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ଚର୍ଚ୍ଚରେ ରହନ୍ତି, ସେ ସେହି ଶୟତାନର ଚରିତ୍ରକୁ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି, ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସିଂହାସନ ଉପରେ ବସିବାକୁ ଏବଂ ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉନ୍ନତ ହେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିଥିଲା। ମୁଁ ପୌଲ ଓ ଦାନିଏଲ କୁହୁଛି, କାରଣ ଅଧିକାଂଶ ବାଇବେଲ ଭାଷ୍ୟକାରମାନେ ସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି ଯେ, ପୌଲ ଯେତେବେଳେ ଏହା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରନ୍ତି ଯେ ପୋପଙ୍କ ଏକ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ହେଲା ସେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମମୁଗ୍ଧ,

ସେତେବେଳେ ପୌଲ କେବଳ ଦାନିଏଲ ଅଧ୍ୟାୟ ଏକାଦଶରେ ପୋପ ବିଷୟରେ ଦାନିଏଲଙ୍କ ବର୍ଣ୍ଣନାରୁ ଉଦ୍ଧୃତ କରୁଥିଲେ, ଯେଠାରେ ଦାନିଏଲ ଏପରି ଲେଖିଛନ୍ତି:

> "ଏବଂ ସେହି ରାଜା ନିଜ ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ; ସେ ନିଜକୁ ଉଚ୍ଚ କରିବ, ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦେବତାଠାରୁ ଉପରେ ନିଜକୁ ମହାନ କରିବ, ଏବଂ ଦେବମାନଙ୍କର ଦେବଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ କଥା କହିବ, ଏବଂ କ୍ରୋଧ ସମାପ୍ତ ହେଉ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ସଫଳ ହେବ; କାରଣ ଯାହା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଛି, ତାହା ସମ୍ପନ୍ନ ହେବ। ଦାନିଏଲ 11:36।"

ପୌଲ ଯେତେବେଳେ ପୋପଙ୍କ ଆତ୍ମମୋହୀ ସ୍ୱଭାବକୁ ଉଦ୍ଦିଶ୍ୟ କରନ୍ତି, ସେ ଦାନିୟେଲଙ୍କ ପଦ୍ୟକୁ ପରିଭାଷିତ କରି କହନ୍ତି ଯେ ପୋପ ହେଉଛନ୍ତି ସେ, ଯିଏ "ବିରୋଧ କରେ ଓ ନିଜକୁ ସେହି ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ଉଚ୍ଚ କରେ, ଯେମାନେ ଈଶ୍ୱର ବୋଲି କୁହାଯାନ୍ତି କିମ୍ବା ଉପାସିତ ହୁଅନ୍ତି; ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେ ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମନ୍ଦିରରେ ଈଶ୍ୱରରୂପେ ବସି, ନିଜକୁ ଈଶ୍ୱର ବୋଲି ପ୍ରକାଶ କରେ।" ଦାନିୟେଲଙ୍କ ସେହି ପଦ୍ୟ, ଯାହା ପାପାସୀର ସ୍ୱଭାବକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, "ସମୟ" ବିଷୟକୁ ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରେ, ଯାହା ପାପାସୀ ହେଉଛି ଖ୍ରୀଷ୍ଟବିରୋଧୀ ବୋଲି "ପ୍ରକାଶ" କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଥିଲା; କାରଣ ସେ ଏହା ଚିହ୍ନାଇଥାନ୍ତି ଯେ ପାପାସୀ "ସମୃଦ୍ଧି ଲାଭ କରିବ" ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ "କ୍ରୋଧ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନ ହେବ।"

"କ୍ରୋଧ" 1798 ମସିହାରେ ସମାପ୍ତ ହେଲା; ଏହିପରି, ପଦ୍ୟରେ ଦାନିଏଲ୍(ଯଦ୍ୟପି ଏହା ଦାନିଏଲ୍ଓ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକଦ୍ୱୟର ସେହି ସାତଟି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସ୍ଥାନମଧ୍ରୁ ଗୋଟିଏ ନୁହେଁ, ଯେଉଁଠାରେ 1260-ବର୍ଷୀୟ ଇତିହାସ ଉଲ୍ଲେଖ ହୋଇଛି), ତଥାପି ସେ ସରାସରି ପାପାଲ ଶକ୍ତିକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ ଏବଂ ଏହା 1798 ମସିହାରେ "ମରଣାନ୍ତିକ ଆଘାତ" ପାଇଥିଲା ବୋଲି ଚିହ୍ନ ଦେଉଛି, ଯେପରି ଯୋହନ ଏହାକୁ କହିଛନ୍ତି। ଏହିପରି, ପଦ୍ୟଟି ପାପାଲ ଶାସନର ଅବଧିକୁ ଚିହ୍ନିତ ନ କରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ସେହି ଶାସନକାଳର ସମାପ୍ତିକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ।

ଏହି ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ ପାଉଲ ଆଉ ଏକ ଶକ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ଚିହ୍ନଟ କରିଛନ୍ତି, ଯାହା 538 ମସିହାରେ ପାପତନ୍ତ୍ରକୁ ସମଗ୍ର ଜଗତର ଉପରେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ସ୍ଥାପନ କରିବାରୁ ରୋକି ରଖିବ; କାରଣ ସେ କହିଥିଲେ ଯେ ଯାହାଙ୍କୁ ସେ ଲେଖୁଥିଲେ, ସେହି ଥେସଲନୀକୀୟମାନେ ଏହି ବିଶେଷ ସତ୍ୟକୁ ପୂର୍ବରୁ ଜାଣିଥିଲେ। ସେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇଥିଲେ, "ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ସହିତ ଥିଲି, ସେତେବେଳେ ଏହି ସବୁ କଥା ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କହିଥିଲି, ତାହା ତୁମ୍ଭମାନେ ସ୍ମରଣ କରୁ ନାହାଁ କି?" ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରାଇଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ପୂର୍ବରୁ ଜାଣିଥିଲେ "ଯାହା ବାଧା ଦେଉଛି" (ଅର୍ଥାତ୍ ରୋକି ରଖୁଛି) ପାପତନ୍ତ୍ରକୁ, ଯାହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ "ନିଜ ସମୟରେ ପ୍ରକାଶିତ" ହେବେ ନାହିଁ। ପାପତନ୍ତ୍ରକୁ ସମଗ୍ର ଜଗତର ଉପରେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ସ୍ଥାପନ କରିବାରୁ ଯେ ଶକ୍ତି ପୂର୍ବରୁ ବାଧା ଦେଇଥିଲା ଏବଂ ପ୍ରତିରୋଧ କରିଥିଲା, ସେହି ଶକ୍ତି ହେଉଛି ପାଉଲ ଯେତେବେଳେ ଏହି ପତ୍ର ଲେଖିଥିଲେ ସେତେବେଳେ ଜଗତକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରୁଥିବା ଶକ୍ତି। ସେହି ଶକ୍ତି ଥିଲା ପୌତ୍ତଳିକ ରୋମ। ପାଉଲ ଲେଖିଥିଲେ ଯେ ପାପତନ୍ତ୍ର ସମଗ୍ର ଜଗତର ଉପରେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ପୌତ୍ତଳିକ ରୋମକୁ "ମାର୍ଗରୁ ହଟାଇ ଦିଆଯିବ"।

ଏହି ବୁଝାମଣାହିଁ ୱିଲିଆମ୍ ମିଲରଙ୍କୁ ଏହା ଚିହ୍ନଟ କରିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କଲା ଯେ, ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକରେ "ଦୈନିକ" ବୋଲି ପ୍ରତୀକୀକୃତ ଶକ୍ତିଟି ପୌରାଣିକ ରୋମ ଥିଲା। ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମ ସ୍ୱୀକାର କରେ ଯେ, ଗଠନଟି, ଏବଂ ଏହିପରି ୱିଲିଆମ୍ ମିଲରଙ୍କ ସମସ୍ତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀ-ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବୁଝାମଣା, ଦାନିଏଲ ଓ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକଦ୍ୱୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ତାଙ୍କର ଧାରଣା ଉପରେ ଆଧାରିତ ଥିଲା, ଏବଂ ସେହି ଦୁଇଟି ପୁସ୍ତକ ପୌରାଣିକ ରୋମ ଓ ପାପାଲ ରୋମ — ଏହି ଦୁଇଟି ଉଜାଡ଼ କରୁଥିବା ଶକ୍ତି — ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରେ। ଥେସଲୋନୀକୀୟମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ପତ୍ରର ସେହି ଅଂଶରେ, ମିଲର, ପୂର୍ବରୁ ଏହା ଜାଣିଥାଇ (ଯେପରି ତାଙ୍କ ଯୁଗର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଜାଣୁଥିଲେ, ଯେ ପୋପ୍ ହିଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟବିରୋଧୀ ଥିଲେ); ଯେତେବେଳେ ସେ ଚିହ୍ନଟ କଲେ ଯେ ପୌରାଣିକ ରୋମ ହେଉଛି ସେହି ଐତିହାସିକ ଶକ୍ତି ଯାହା ପାପାଲ ଶାସନର ପୂର୍ବରୁ ଥିଲା, ଏବଂ ପାଉଲ କହିଥିଲେ ଯେ ପାପାସତ୍ତା ପୃଥିବୀର ସିଂହାସନରେ ଆରୋହଣ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ପୌରାଣିକ ରୋମକୁ ହଟାଇ ଦିଆଯିବାକୁ ଥିଲା, ସେତେବେଳେ ସେ ଏହାକୁ ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକ ଓ "ଦୈନିକ" ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ କଲେ, ଯେଉଁଠାରେ ତିନିଥର ଉଲ୍ଲେଖ ହୋଇଛି ଯେ ପାପାସତ୍ତା ବିଶ୍ୱର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ନେବା ପୂର୍ବରୁ ଦୈନିକକୁ "ହଟାଇ ଦିଆଯିବାକୁ" ଥିଲା। ପାଉଲଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ମିଲରଙ୍କୁ ଏହା ଦେଖିବାକୁ ସକ୍ଷମ କଲା ଯେ ପୌରାଣିକ ରୋମ ହେଉଛି ଦାନିଏଲଙ୍କ "ଦୈନିକ," ଏବଂ ତାହାପରେ ସେ ଏହା ଚିହ୍ନଟ କରିପାରିଲେ ଯେ ଦାନିଏଲଙ୍କ ଦୁଇଟି ଉଜାଡ଼କାରୀ

ଶକ୍ତି ହେଉଛି ପୌରାଣିକ ଓ ପାପାଲ ରୋମ। ଏହି ସତ୍ୟ ମିଲରାଇଟ୍ ଆନ୍ଦୋଳନର ଭିତିସ୍ଥମ୍ଭକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମ ନିଶ୍ଚିତଭାବେ ଆଜି ମିଲରଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରେ, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ତଥାପି ବୁଝନ୍ତି ଯେ ଦାନିଏଲରେ "ଦୈନିକ" ବିଷୟରେ ମିଲରଙ୍କ ବୁଝାମଣାର ବିକାଶ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଏହି ସାରାବଲୋକନ ପ୍ରମାଣ କରେ ଯେ, ପାଉଲ ଯେଉଁ ଶକ୍ତି ବିଷୟରେ କହନ୍ତି ଯାହା ପାପାଲ ଶକ୍ତିର ଉଦୟକୁ ତାହା ଅପସାରିତ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ "ରୋକି ରଖେ," ସେହି ଶକ୍ତିଟି ପୌରାଣିକ ରୋମ ଥିଲା, ଏବଂ ଏହି ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ମିଲରଙ୍କ ଚିନ୍ତାଧାରା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହାହିଁ ଠିକ ବିଶ୍ଳେଷଣ।

ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକରେ "the daily" ବୋଲି ଉଲ୍ଲେଖିତ ସତ୍ୟଟି, ଦାନିଏଲ ଯେଉଁ ପାପାଳ ରୋମର ରାଜ୍ୟକୁ "ବିନାଶର ଘୃଣ୍ୟ ବସ୍ତୁ" ଭାବରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିଥିଲେ, ତାହାର ପୂର୍ବରୁ ଥିବା ପୌରାଣିକ ରୋମର ଏକ ପ୍ରତୀକ ବୋଲି ସତ୍ୟକୁ ମିଲର ବୁଝିପାରିବା ପରେ, ସେ ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ରାଜ୍ୟମାନଙ୍କ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ ସମୟଗୁଡ଼ିକୁ ଚିହ୍ନଟ କରିପାରିଲେ; ଏବଂ ଏହି ଅନ୍ତର୍ଦୃଷ୍ଟିମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ମନ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ ହେବା ସହିତ, ସେ ଏମିତି ଏକ ଶୃଙ୍ଖଳାବଦ୍ଧ ସତ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କଲେ, ଯେଉଗୁଡ଼ିକ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ଭିତ୍ତିସ୍ତମ୍ଭକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ସେହି ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ 1843 ଏବଂ 1850 ମସିହାର ପାଇଓନିୟର ଚାର୍ଟର ଦୁଇଟି ତାଲିକାରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଗଲା। ସେହି ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ଭିତ୍ତି, ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ "ସମୟ"ର ପରିଚୟ ଉପରେ ଆଧାରିତ ଥିଲା। ଏହି ଭିତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ କେବେ ସ୍ଥାପିତ ହେଲା, ସେହି ଇତିହାସଟି ହବକ୍‌କୁକଙ୍କ ତାଲିକାମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ଏକ ପ୍ରାଥମିକ ଆଲୋଚ୍ୟ ବିଷୟ।

ହବକ୍‌କୂକଙ୍କ ତାଲିକାମାନଙ୍କରେ ଯାହା ଉଲ୍ଲେଖିତ ହୋଇନାହିଁ, ସେହି କଥା ହେଉଛି—ସମୟ ଉପରେ ଆଧାରିତ ଥିବା ଭିତ୍ତିମୂଳଗୁଡ଼ିକ ଏମିତି ଏକ ଗଠନ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥିଲା, ଯାହା ଶେଷ ପିଢ଼ୀଙ୍କୁ ଏହା ଚିହ୍ନିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଦୃଷ୍ଟି ଯୋଗାଇଥାଏ ଯେ, କିଛି ସତ୍ୟ ଭିତ୍ତିମୂଳରୂପେ ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଥିଲା। ଏକ ପ୍ରଥମ ସତ୍ୟ ଥିଲା, ଯାହା ଭିତ୍ତିମୂଳରେ ରଖାଯାଇଥିବା ସର୍ବପ୍ରଥମ ପଥର ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକର "ନିତ୍ୟ" ମିଲରଙ୍କ ପ୍ରଥମ ସତ୍ୟ ନ ଥିଲା। ଯେ ସତ୍ୟଟି ଭିତ୍ତିମୂଳର ପ୍ରଥମ ପଥରରୂପେ ପରିଣତ ହେବ, ଯାହାକୁ ନିର୍ମାଣ କରିବା ପାଇଁ ମିଲରଙ୍କୁ ଉଠାଯାଇଥିଲା, ସେହି ସତ୍ୟ ଥିଲା ଲେବ୍ୟପୁସ୍ତକ ଛବିଶର "ସାତ କାଳ"; କିନ୍ତୁ "ନିତ୍ୟ" ବିଷୟକ ସତ୍ୟ ବିନା, ମିଲର ସେହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଗଠନକୁ ଚିହ୍ନି ପାରିନଥାନ୍ତେ, ଯାହାକୁ ଚିହ୍ନିବା ସେପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା, ପ୍ରଥମ ଦୂତର ବାର୍ତ୍ତା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ପାଇଁ। ତାଙ୍କର ଗଠନ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀକୁ ଦୁଇଟି ଉଜାଡ଼ କରୁଥିବା ଶକ୍ତିର ପରିଦୃଶ୍ୟରେ ସ୍ଥାପିତ କରୁଥିଲା। ମିଲର ଡ୍ରାଗନ୍ (ପୌତ୍ତଳିକ ରୋମ) ଏବଂ ପଶୁ (ପାପତ୍ୱ) ବିଷୟରେ କହୁଥିଲେ। ତୃତୀୟ ଦୂତ ଡ୍ରାଗନ୍ (United Nations), ପଶୁ (ପାପତ୍ୱ), ଏବଂ ମିଥ୍ୟା ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ଦର୍ଶୀ (the United States) ବିଷୟରେ କହେ।

ଯଦି କେହି ବ୍ୟକ୍ତି ମିଲେରାଇଟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦୁଇଟି ପବିତ୍ର ଅଗ୍ରଦୂତ ଚାର୍ଟରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ସମସ୍ତ—କିଛି ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତ—ସମୟ-ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମାନଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି, ତେବେ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ସେହି ସତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଯଦି ଆପଣ କେବେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିନାହାନ୍ତି, ତେବେ କିପରି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବେ? ଯଦି ସେହି ଭିତ୍ତିସ୍ଥାପକ ସତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରୁଥିବା ଲୋକମାନେ ସେହି ସତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ନିଜମାନଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଦାୟିତ୍ୱ କରନ୍ତି, ଏବଂ ତାହାପରେ ସେହି ସମସ୍ତ ସତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନେ ବାଲୁକା ଉପରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ଶିଳା ଉପରେ ନିର୍ମାଣ କରିଛନ୍ତି।

> "ଯେମାନେ ସିଓନର ପ୍ରାଚୀର ଉପରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରହରୀରୂପେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଏପରି ଲୋକ ହେଉନ୍ତୁ ଯେମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବିପଦକୁ ପୂର୍ବରୁ ଦେଖିପାରନ୍ତି,—ଯେମାନେ ସତ୍ୟ ଓ ଭ୍ରାନ୍ତି, ଧର୍ମିକତା ଓ ଅଧର୍ମିକତା ମଧ୍ୟରେ ପାର୍ଥକ୍ୟ କରିପାରନ୍ତି।"

> "ସତର୍କବାଣୀ ଆସିଛି: 1842, 1843 ଓ 1844 ମସିହାରେ ସନ୍ଦେଶ ଆସିଥିବା ସମୟରୁ ଆମେ ଯେ ବିଶ୍ୱାସର ଭିତ୍ତି ଉପରେ ନିର୍ମାଣ କରିଆସୁଛୁ, ସେହି ଭିତ୍ତିକୁ ବିଚଳିତ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି କଥାକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବ ନାହିଁ। ମୁଁ ଏହି ସନ୍ଦେଶରେ ଥିଲି, ଏବଂ ସେହି ସମୟରୁ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ଜଗତର ସମ୍ମୁଖରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ରହିଛି, ଯେ ଆଲୋକ ଦେବତା ଆମକୁ ଦେଇଛନ୍ତି, ତାହାପ୍ରତି ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ରହି। ଆମେ ଆମ ପାଦକୁ ସେହି ମଞ୍ଚରୁ ହଟାଇବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ କରୁନାହୁଁ, ଯାହା ଉପରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ରଖାଯାଇଥିଲା, ଯେବେ ଦିନକୁ ଦିନ ଆମେ ଆଲୋକ ଖୋଜିବା ପାଇଁ ଆନ୍ତରିକ ପ୍ରାର୍ଥନା ସହ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଅନ୍ୱେଷଣ କରୁଥିଲୁ। ତୁମେ କି ଭାବୁଛ କି, ଦେବତା ମୋତେ ଯେ ଆଲୋକ ଦେଇଛନ୍ତି, ମୁଁ ତାହାକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିପାରିବି? ସେହିଟି ଯୁଗଯୁଗାନ୍ତରର ଶିଳା ପରି ହେବାକୁ ଅଛି। ଯେତେବେଳେଠାରୁ ଏହା ମୋତେ ଦିଆଯାଇଛି, ସେତେବେଳୁଠାରୁ ଏହା ମୋତେ ପଥପ୍ରଦର୍ଶନ

କରୁଛି।” Review and Herald, April 14, 1903.

ଯେମାନେ ଶୁଣିବେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମିଲରାଇଟ୍ ଇତିହାସର ସମୟ-ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରିବାକୁ, ସେହି ସମୟ-ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ଐତିହାସିକ କାଳଖଣ୍ଡମାନଙ୍କୁ ଅବଲୋକନ କରିବାର କାର୍ଯ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ ହୁଏ। ଏହା ସମୟରେଖା ଉପରେ ଘଟଣାମାନଙ୍କୁ ଚିତ୍ରିତ କରିବାର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସୂଚିତ କରେ। ଯେତେବେଳେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ଜଣେ ଛାତ୍ର ବାଇବେଲରୁ ମିଲରାଇଟ୍ମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିଚିହ୍ନିତ ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀକାଳରେ ଐତିହାସିକ ଅଭିଲେଖ ଦ୍ୱାରା ସମର୍ଥିତ ଏହି ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ କାଳଖଣ୍ଡମାନଙ୍କୁ ବିଚାର କରୁଥିବା ତଦନ୍ତର ସ୍ତରକୁ ପହଞ୍ଚେ, ସେ ସେହି ଅବସ୍ଥାନରେ ରହିବେ ଯେ ସମୟ-ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ଆରମ୍ଭରେ ଥିବା ଇତିହାସ ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ଭାବରେ ସେହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ଶେଷରେ ଥିବା ଇତିହାସର ଆଦିରୂପ ବୋଲି ଚିହ୍ନିପାରିବେ। ସେହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଛାତ୍ରଟି ଶିଖିବା ଉଚିତ ଯେ ଇତିହାସ ପୁନରାବୃତ୍ତ ହୁଏ। ଏହି ବୁଝାମଣା ସ୍ଥାପିତ ହେଲେ, ସେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଦେଖିବା ଉଚିତ ଯେ ଯୀଶୁ ଶେଷକୁ ଆରମ୍ଭ ଦ୍ୱାରା ଚିତ୍ରିତ କରନ୍ତି।

ଏବଂ ଯେହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୟ ଶୃଙ୍ଖଳାରେ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀର ଶେଷକୁ “ଏକ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ” ଭାବେ ଚିତ୍ରିତ କରାଯାଇଛି, ସେଠାରୁ ଛାତ୍ରଙ୍କୁ ଜାଣିବା ଉଚିତ ଯେ, ଭିତ୍ତିର ଉପରେ ନିର୍ମିତ ସେହି ମନ୍ଦିର ଉପରେ ଶେଷରେ ଏକ ଅନ୍ତିମ ଶିଖର-ପାଥର ସ୍ଥାପିତ ହୁଏ। ସେ ବୁଝିବାକୁ ଆସିବା ଉଚିତ ଯେ, ଯେହି ମନ୍ଦିରର ଭିତ୍ତିକୁ ପ୍ରକାଶରେ ଆଣିବା ପାଇଁ ମିଲର ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଥିଲେ (ଯାହା ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, କାରଣ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଭିତ୍ତି ପତିତ କରାଯାଇପାରେ ନାହିଁ), ସେହି ଭିତ୍ତି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୟ ସମୟର ଉପରେ ନିର୍ମିତ ଏକ ଭିତ୍ତି ଥିଲା। ଯେହେତୁ ଯୀଶୁ ଆରମ୍ଭ ଦ୍ୱାରା ଶେଷକୁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତରୂପେ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରନ୍ତି, ତେଣୁ ଛାତ୍ରଙ୍କୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଝିବା ଉଚିତ ଯେ, ଶିଖର-ପାଥର, ଅର୍ଥାତ୍ ମନ୍ଦିରର ଅନ୍ତିମ ପାଥର—ଭିତ୍ତି ସହ ସମାନାନ୍ତର ହେବା ଅବଶ୍ୟକ। ମିଲରଙ୍କ ପାଇଁ ମନ୍ଦିରର ଭିତ୍ତି ଥିଲା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୟ ସମୟ, କିନ୍ତୁ ତଥାପି ସେହି ଭିତ୍ତି ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ହିଁ ଥିଲେ।

> ମୋତେ ଦିଆଯାଇଥିବା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହ ଅନୁସାରେ, ଜଣେ ଜ୍ଞାନୀ ପ୍ରଧାନ ନିର୍ମାତା ପରି, ମୁଁ ଭିତ୍ତିମୂଳ ସ୍ଥାପନ କରିଅଛି, ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣ ତାହାଉପରେ ନିର୍ମାଣ କରୁଛି। କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣିଷ ସତର୍କ ରହୁ, ସେ କିପରି ତାହାଉପରେ ନିର୍ମାଣ କରୁଛି। କାରଣ ଯେ ଭିତ୍ତିମୂଳ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଅଛି, ତାହା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଭିତ୍ତିମୂଳ କେହି ସ୍ଥାପନ କରିପାରେ ନାହିଁ; ସେହି ଭିତ୍ତିମୂଳ ହେଉଛନ୍ତି ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ। ୧ କରିନ୍ଥୀୟ ୩:୧୦, ୧୧।

ପାଉଲ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଏକ ମନ୍ଦିରର ନିର୍ମାଣରୂପେ ଚିହ୍ନଟ କରୁଛନ୍ତି, ଯାହାର ଭିତ୍ତି ବା ଆରମ୍ଭ ସେ ରଖିଥିଲେ। ସେ ଜାତିମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରେରିତ ଥିଲେ, ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ମଣ୍ଡଳୀର ଭିତ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ସେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଥିଲେ। ସେହି ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ ପାଉଲ ଏହା ମଧ୍ୟ ଚିହ୍ନଟ କରୁଛନ୍ତି ଯେ, ଆମ ଦେହଗୁଡ଼ିକ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର ମନ୍ଦିର। ତଦ୍ରୂପରି, ସୋଲୋମନଙ୍କ ମନ୍ଦିର ଏବଂ ଅରଣ୍ୟର ତମ୍ବୁ-ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ଅଛି, ଯାହାମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ଭିତ୍ତି ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିଥାଏ। ମିଲର ଯେ ଭିତ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଥିଲେ, ସେହା ଥିଲା ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ମନ୍ଦିର, ଏବଂ ସେହି ମନ୍ଦିରର ଭିତ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ ଭାବେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ; କିନ୍ତୁ ଅଧିକ ବିଶେଷ ଭାବରେ, ସେହା ଏମିତି ଏକ ମନ୍ଦିର ଯାହା ଆତ୍ମିକ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ ସାମଗ୍ରୀଦ୍ୱାରା ନିର୍ମିତ ହୁଏ।

ଏହିପରି, ଶିରୋପାଷାଣ ମଧ୍ୟ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ; କିନ୍ତୁ ଶିରୋପାଷାଣରେ ଏକ ପ୍ରମୁଖ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ନିୟମ ମଧ୍ୟ ସମ୍ମିଳିତ ହେବା ଦରକାର, କାରଣ ମିଲରଙ୍କୁ ଏକ ନିୟମସମୂହ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଯାହାର ଭିତରେ ମିଲେରାଇଟମାନଙ୍କର ପ୍ରମୁଖ ନିୟମ “ଏକ ଦିନ ପାଇଁ ଏକ ବର୍ଷ” ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଥିଲା। ସେହି ନିୟମ ବିନା, ସମୟ-ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର କୌଣସି ପରିଚୟ ହୁଏ ନାହିଁ, ଏବଂ ତେଣୁ କୌଣସି ଭିତ୍ତି ମଧ୍ୟ ନାହିଁ। ଶେଷକାଳରେ ଏହାର ଏକ ପ୍ରତିରୂପ ଥିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଯାହା ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ (ଭିତ୍ତିକୁ) ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ଯାହା ଏକ ନିୟମସମୂହର ଭିତରେ ଥିବା ଏକ ପ୍ରମୁଖ ନିୟମ, ଯାହା ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ପ୍ରକାଶନକୁ ସ୍ଥାପନ କରେ। ଏହି ନିୟମ ନିଶ୍ଚୟ “ପ୍ରଥମ ଉଲ୍ଲେଖ”ର ନିୟମ, ଯାହା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଚରିତ୍ରର ସେହି ଗୁଣକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯାହା ଆରମ୍ଭରୁ ଶେଷକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ।

୨ ଥେସ ଲନୀକୀୟ ପୁସ୍ତ କରେ, ଯେମାନେ ଉଦ୍ଧ ାର ପାଇବା ପାଇଁ ସତ୍ୟ ପ୍ର ତି ପ୍ରେ ମକୁ ଗ୍ର ହଣ କଲେ ନାହିଁ, ସେମାନେ ସେହି ସତ୍ୟ କୁ ଅସ୍ୱ ୀକାର କଲେ, ଯାହାକି ପୁରାତନ ନିୟମରେ “ସତ୍ୟ ” ବୋଲି ଅନୁବାଦିତ ହୋଇଥିବା ତିନିଟି ଅକ୍ଷ ରରୁ ଗଠିତ ଏକ ହିବ୍ରୁ ଶବ୍ଦ ରୁ ଉତ୍ପ ନ୍ନ ଗ୍ର ୀକ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱ ାରା ପ୍ର ତିନିଧିତ୍ୱ ହୋଇଛି। ଯେ ଦଳ ମିଥ୍ୟ ାକୁ ବିଶ୍ୱ ାସ କଲାବଳେ ପ୍ର ବଳ

ଭ୍ର ମକୁ ଗ୍ର ହଣ କରେ, ସେମାନେ ପୁରୁଣା ପଥଗୁଡ଼ିକୁ—ଦୁଇଟି ପବିତ୍ର ଚାର୍ଟ ଉପରେ ପ୍ର ତିନିଧିତ ଆଡଭେଣ୍ଟ ିଜ୍ ମର ଭିତ୍ତ ିଗୁଡ଼ିକୁ—ଫେରିବାକୁ ଅସ୍ୱ ୀକାର କଲେ। ତେଣୁ, ଯେ ପାଠ୍ୟ ାଂଶକୁ ଆମେ ଏବେ କିଛି ସମୟ ଧରି ବିଚାର କରୁଛୁ, ସେଥିରେ ଏପରି କୁହାଯାଇଛି:

> "ଯେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଦୂତ ଯୋହନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ, ସେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସ୍ୱୟଂ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ନୁହେଁ। ସେ ନିଜ ଦକ୍ଷିଣ ପାଦ ସମୁଦ୍ର ଉପରେ ଏବଂ ବାମ ପାଦ ଶୁଷ୍କ ଭୂମି ଉପରେ ରଖିଥିବା ବିଷୟଟି, ଶୟତାନ ସହ ମହା-ସଂଘର୍ଷର ଶେଷ ପର୍ବଗୁଡ଼ିକରେ ସେ ଯେ ଭୂମିକା ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି, ତାହା ପ୍ରକାଶ କରେ। ଏହି ଅବସ୍ଥାନ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ ଉପରେ ତାଙ୍କର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଶକ୍ତି ଏବଂ ଅଧିକାରକୁ ସୂଚିତ କରେ। ଏହି ସଂଘର୍ଷ ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଅଧିକ ପ୍ରବଳ ଏବଂ ଅଧିକ ସଙ୍କଳ୍ପବଦ୍ଧ ହୋଇଉଠିଛି, ଏବଂ ଶେଷ ପର୍ବଗୁଡ଼ିକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏଭଳି ଚାଲିଥିବ, ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ଧକାରର ଶକ୍ତିମାନଙ୍କର କୁଶଳ କାର୍ଯ୍ୟସଂଚାଳନ ତାହାର ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ସୀମାକୁ ପହଞ୍ଚିବ। ଶୟତାନ, ଦୁଷ୍ଟ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇ, ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀକୁ ଏବଂ ସେହି ମଣ୍ଡଳୀମାନଙ୍କୁ ଠକାଇବ, ଯେମାନେ ସତ୍ୟର ପ୍ରେମକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନାହାନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ସେହି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଦୂତ ମନୋଯୋଗ ଦାବି କରନ୍ତି। ସେ ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ ଡାକି ଉଠନ୍ତି। ଯେମାନେ ସତ୍ୟର ବିରୋଧ କରିବା ପାଇଁ ଶୟତାନ ସହିତ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ସେ ନିଜ ସ୍ୱରର ଶକ୍ତି ଏବଂ ଅଧିକାର ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି।" The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

ଏହି ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଅଂଶରେ "ସତ୍ୟର ପ୍ରେମ ଗ୍ରହଣ ନ କରିଥିବା ମଣ୍ଡଳୀମାନେ" ଦାନିଏଲ ଓ ମାଥିଉଙ୍କର ସେହି ଦୁଷ୍ଟ ଓ ମୂର୍ଖ କୁମାରୀମାନେ, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଆମୋସ 8:12 ଚିହ୍ନଟ କରେ ଯେ, ବେଳ ଅତିତ ହୋଇଯାଇଥିବାବେଳେ ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅନ୍ତିମ ସତର୍କବାର୍ତ୍ତାକୁ ଖୋଜିବା ଆରମ୍ଭ କରିବେ। ବେଳ ଅତିତ ହୋଇଯାଇଛି, କାରଣ ସେମାନେ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ଭିତ୍ତିସ୍ଥମ୍ଭସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଏକ ମିଥ୍ୟାକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିଥିଲେ। ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମ ପ୍ରଥମେ 1863 ମସିହାରେ ସେହି ମିଥ୍ୟାକୁ ଆତ୍ମସାତ କରିବା ଆରମ୍ଭ କଲା, ଏବଂ ସେହି ସମୟରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ସମଗ୍ର ପଥଟି କେବଳ ଅବନତିମୁଖୀ ହୋଇରହିଲା।

ମୁଁ ଯାହା ଲେଖିବାକୁ ଯାଉଛି, ମୋର ଧାରଣା ଅନୁସାରେ ସେଥି ନିଶ୍ଚୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ବ୍ୟକ୍ତିନିର୍ଭର; କିନ୍ତୁ 1863 ପରଠାରୁ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମ ମଧ୍ୟରେ କେଉଁ ନୂତନ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଆଲୋକ ପ୍ରବେଶ କରାଯାଇଥିଲା? ଏଲେନ୍ ହ୍ୱାଇଟ୍ ଜୋନ୍ସ ଏବଂ ୱାଗନରଙ୍କ 1888 ମସିହାର ସନ୍ଦେଶ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କହିଥାନ୍ତି ଯେ, ସେହି ସନ୍ଦେଶ ହେଉଛି ସେ ବର୍ଷରୁ ବର୍ଷ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଥିବା ସନ୍ଦେଶ। 1888 ମସିହାରେ ସେମାନଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମ ପାଇଁ ନୂତନ ଏବଂ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଭାବରେ ଶୁଣାଯାଇଥାଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ସେହି ନୂତନତା ଏବଂ ସେହି ଆଘାତ କୌଣସି ନୂତନ ସନ୍ଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇନଥିଲା, ବରଂ 1863 ପରଠାରୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜନମାନଙ୍କ ଉପରେ ବସିଆସୁଥିବା ଏକ ଅନ୍ଧତା ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିଲା।

ଏଲେନ୍ ହ୍ୱାଇଟ୍ 1863 ପୂର୍ବରୁ ଆଡ୍ଭେଣ୍ଟିଜ୍ମକୁ ଲାଓଦିକିଆର ଅବସ୍ଥାରେ ଥିବା ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରିଥିଲେ; ଏହିପରି, ଲାଓଦିକିଆର ଅନ୍ଧତା 1863 ପୂର୍ବରୁହିଁ ଆଡ୍ଭେଣ୍ଟିଜ୍ମ ଉପରେ କ୍ରମେ ଆକ୍ରମଣ କରୁଥିଲା। କିନ୍ତୁ 1863 ମସିହାରେ ଚର୍ଚ୍ଚ ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ଭାବେ ଲେଭିୟପୁସ୍ତକ 26ରେ "ସାତ ସମୟ" ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସତ୍ୟକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କଲା, ଯାହା ମିଲର୍ ଆବିଷ୍କାର କରିଥିବା ସବୁଠାରୁ ପ୍ରଥମ "ସମୟ-ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ" ଥିଲା। 1863 ପରଠାରୁ ଆଡ୍ଭେଣ୍ଟିଜ୍ମରେ କୌଣସି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଆଲୋକ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇନାହିଁ! କ'ଣ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଲା?

ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମୟ ଉପରେ ନିର୍ମିତ ଏବଂ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିବା ମନ୍ଦିରର ଭିତ୍ତିର ସର୍ବପ୍ରଥମ ପଥରଟିକୁ 1863 ମସିହାରେ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମ ପକ୍ଷରୁ ପରିତ୍ୟକ୍ତ କରାଗଲା। ମିଲର୍ ଯେ ସର୍ବପ୍ରଥମ ପଥରଟିକୁ ମନ୍ଦିରର ଭିତ୍ତିରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ, ଯାହା ସମୟ ଉପରେ ଆଧାରିତ ଥିଲା, ଏବଂ ଯାହାକୁ ଦାନିୟେଲରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସ୍ୱୟଂ ପାଲମୋନି—"ଅଦ୍ଭୁତ ସଂଖ୍ୟାଗଣକ" ଭାବେ ନିଜକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ—ସେହି ପଥରଟି ଅସ୍ୱୀକୃତ ହେଲା ଏବଂ ପରେ ପରିତ୍ୟକ୍ତ କରାଗଲା। ମିଲର୍ ଯେ ସର୍ବପ୍ରଥମ ପଥରଟିକୁ ଆବିଷ୍କାର କରିଥିଲେ...

> "ଅସ୍ୱ ୀକୃତ ପଥରର ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ାଣୀକୁ ଉଦ୍ଧ ୃତ କରିବାବେଳେ, ଖ୍ରୀ ଷ୍ଟ ଇସ୍ର ାଏଲର ଇତିହାସରେ ଘଟିଥିବା ଏକ ପ୍ର କୃତ ଘଟଣାକୁ ଉଲ୍ଲେ ଖ କରିଥିଲେ। ଏହି ଘଟଣା ପ୍ର ଥମ ମନ୍ଦ ିର ନିର୍ମାଣ ସହିତ ସମ୍ ବନ୍ଧ ିତ ଥିଲା। ଯଦିଓ ଏହାର ଏକ

ବିଶେଷ ପ୍ରୟୋଗ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରଥମ ଆଗମନ ସମୟରେ ଥିଲା, ଏବଂ ଏହା ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ବିଶେଷ ଶକ୍ତି ସହିତ ଆବେଦନ କରିବା ଉଚିତ ଥିଲା, ତଥାପି ଏହା ଆମ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଏକ ଶିକ୍ଷା ବୋଝାଏ। ସୋଲୋମନଙ୍କ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମିତ ହେଉଥିବାବେଳେ, ପ୍ରାଚୀର ଓ ଭିତ୍ତି ପାଇଁ ବିଶାଳ ପଥରଗୁଡ଼ିକୁ ଖଣିସ୍ଥଳରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା; ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନିର୍ମାଣସ୍ଥଳକୁ ଆଣାଯିବା ପରେ, ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ କୌଣସି ଯନ୍ତ୍ର ବ୍ୟବହାର କରାଯିବାକୁ ଥିଲା ନାହିଁ; କାରିଗରମାନଙ୍କର କେବଳ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନିଜ ନିଜ ସ୍ଥାନରେ ବସାଇବାକୁ ଥିଲା। ଭିତ୍ତିରେ ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ, ଅସାମାନ୍ୟ ଆକାର ଓ ବିଚିତ୍ର ଆକୃତିର ଗୋଟିଏ ପଥର ଆଣାଯାଇଥିଲା; କିନ୍ତୁ କାରିଗରମାନେ ଏହା ପାଇଁ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ମିଳାଇପାରିଲେ ନାହିଁ, ଏବଂ ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଲେ ନାହିଁ। ଏହା ବ୍ୟବହାର ହୋଇନଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ସେମାନଙ୍କ ପଥରେ ପଡ଼ି ରହିଥିବାରୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବିରକ୍ତିର କାରଣ ହୋଇଥିଲା। ଦୀର୍ଘ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହା ଏକ ଅସ୍ୱୀକୃତ ପଥର ଭାବେ ପଡ଼ି ରହିଲା। କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ନିର୍ମାଣକାରୀମାନେ କୋଣ ପଥର ବସାଇବାର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଆସିଲେ, ସେମାନେ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଧରି ଏପରି ଗୋଟିଏ ପଥର ଖୋଜିଲେ ଯାହା ପ୍ରଚୁର ଆକାର ଓ ଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନ, ଏବଂ ଯଥାଯଥ ଆକୃତିର ହୋଇ ସେହି ବିଶେଷ ସ୍ଥାନକୁ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବ ଓ ତାହାର ଉପରେ ବିରାଜିତ ହେବାକୁ ଥିବା ମହାନ ଭାରକୁ ବହନ କରିପାରିବ। ଯଦି ସେମାନେ ଏହି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥାନ ପାଇଁ ଅବିବେକପୂର୍ଣ୍ଣ ଚୟନ କରନ୍ତେ, ତେବେ ସମଗ୍ର ନିର୍ମାଣର ସୁରକ୍ଷା ବିପଦଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତା। ସେମାନଙ୍କୁ ଏମିତି ଗୋଟିଏ ପଥର ଖୋଜିବାକୁ ଥିଲା ଯାହା ସୂର୍ଯ୍ୟର ତାପ, ତୁଷାର, ଓ ଝଡ଼ର ପ୍ରଭାବକୁ ପ୍ରତିରୋଧ କରିବାର କ୍ଷମତାରଖିଥାଏ। ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ଅନେକ ପଥର ବାଛାଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଅପାର ଭାରର ଚାପ ତଳେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ହୋଇ ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ିଥିଲା। ଅନ୍ୟ କିଛି ପଥର ହଠାତ୍ ବାୟୁମଣ୍ଡଳୀୟ ପରିବର୍ତ୍ତନର ପରୀକ୍ଷାକୁ ସହିପାରିଲେ ନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ଶେଷରେ, ଦୀର୍ଘକାଳ ଧରି ଅସ୍ୱୀକୃତ ରହିଥିବା ସେହି ପଥର ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଆକର୍ଷିତ ହେଲା। ସାମାନ୍ୟତମ ଫାଟ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକାଶ ନ କରି, ସେହି ପଥର ବାତାସ, ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଓ ଝଡ଼ର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଥିଲା। ନିର୍ମାଣକାରୀମାନେ ସେହି ପଥରକୁ ପରୀକ୍ଷା କଲେ। ଗୋଟିଏ ପରୀକ୍ଷା ବ୍ୟତୀତ ଏହା ସମସ୍ତ ପରୀକ୍ଷାକୁ ସହିଥିଲା। ଯଦି ଏହା ତୀବ୍ର ଚାପର ପରୀକ୍ଷାକୁ ସହିପାରେ, ସେମାନେ ଏହାକୁ କୋଣ ପଥର ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିବେ ବୋଲି ନିଷ୍ପତ୍ତି କଲେ। ପରୀକ୍ଷା କରାଗଲା। ପଥରଟି ଗୃହୀତ ହେଲା, ତାହାର ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସ୍ଥାନକୁ ଆଣାଗଲା, ଏବଂ ଦେଖାଗଲା ଯେ ଏହା ଠିକ୍ ଠାକ୍ ମେଳ ଖାଉଥିଲା। ଭବିଷ୍ୟଦ୍ରଷ୍ଟା ଦର୍ଶନରେ ଇଶାୟାଙ୍କୁ ଦେଖାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହି ପଥର ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ପ୍ରତୀକ ଥିଲା। ସେ କହନ୍ତି:"

"'ସେନାବାହିନୀଙ୍କର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ୱୟଂ ପବିତ୍ର ମନେ କର; ଏବଂ ସେହି ତୁମର ଭୟ ହେଉନ୍ତୁ, ସେହି ତୁମର ଭୀତି ହେଉନ୍ତୁ। ଏବଂ ସେ ଗୋଟିଏ ପବିତ୍ରାଶ୍ରୟ ହେବେ; କିନ୍ତୁ ଇସ୍ରାଏଲର ଉଭୟ ଗୃହ ପାଇଁ ଠୋକରର ପାଥର ଓ ଅପରାଧର ଶିଳା, ଯିରୁଶାଲେମର ନିବାସୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଫାନ୍ଦ ଓ ଜାଲ ହେବେ। ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକେ ଠୋକର ଖାଇବେ, ପଡ଼ିଯିବେ, ଭାଙ୍ଗିଯିବେ, ଫାନ୍ଦରେ ପଡ଼ିବେ, ଏବଂ ଧରାପଡ଼ିବେ।' ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଦର୍ଶୀୟ ଦର୍ଶନରେ ପ୍ରଥମ ଆଗମନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନେଇଯାଇ, ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଦ୍ରଷ୍ଟାଙ୍କୁ ଏହା ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଯେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ସେହିପରି ପରୀକ୍ଷା ଓ କଷ୍ଟ ସହିବାକୁ ହେବ, ଯାହାର ପ୍ରତୀକ ସଲୋମୋନଙ୍କ ମନ୍ଦିରରେ ମୁଖ୍ୟ କୋଣଶିଳା ପ୍ରତି ହୋଇଥିବା ବ୍ୟବହାର ଥିଲା। 'ଏହେତୁ ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱର ଏହିପରି କହନ୍ତି, ଦେଖ, ମୁଁ ସିଓନରେ ଭିତ୍ତି ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ପାଥର ରଖୁଛି, ପରୀକ୍ଷିତ ପାଥର, ମୂଲ୍ୟବାନ କୋଣଶିଳା, ଦୃଢ଼ ଭିତ୍ତି; ଯେ ବିଶ୍ୱାସ କରେ ସେ ଆତୁର ହେବ ନାହିଁ।' ଯିଶାଇୟ 8:13–15; 28:16."

"ଅନନ୍ତ ପ୍ରଜ୍ଞାରେ, ପରମେଶ୍ୱର ଭିତ୍ତିପ୍ରସ୍ତରକୁ ଚୟନ କଲେ, ଏବଂ ତାହାକୁ ସ୍ୱୟଂ ସ୍ଥାପନ କଲେ। ସେ ତାହାକୁ 'ଏକ ନିଶ୍ଚିତ ଭିତ୍ତି' ବୋଲି କହିଲେ। ସମସ୍ତ ଜଗତ ନିଜ ନିଜ ଭାର ଓ ଶୋକ ତାହାର ଉପରେ ରଖିପାରେ; ସେ ସବୁକୁ ସହିପାରେ। ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁରକ୍ଷା ସହ ସେମାନେ ତାହାର ଉପରେ ନିର୍ମାଣ କରିପାରନ୍ତି। ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଜଣେ 'ପରୀକ୍ଷିତ ପ୍ରସ୍ତର।' ଯେମାନେ ତାଙ୍କ ଉପରେ ଭରସା କରନ୍ତି, ସେ ସେମାନଙ୍କୁ କେବେ ନିରାଶ କରନ୍ତି ନାହିଁ। ସେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରୀକ୍ଷାକୁ ବହନ କରିଛନ୍ତି। ସେ ଆଦମଙ୍କ ଅପରାଧର ଭାର, ଏବଂ ତାଙ୍କ ସନ୍ତାନସନ୍ତତିର ଅପରାଧର ଭାରକୁ ସହନ କରିଛନ୍ତି, ଏବଂ ଅନ୍ଧକାରର ଶକ୍ତିମାନ୍ତମାନଙ୍କ ଉପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଜୟୀ ହୋଇ ବାହାରିଆସିଛନ୍ତି। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅନୁତାପୀ ପାପୀ ଯେ ଭାର ତାଙ୍କ ଉପରେ ନିକ୍ଷେପ କରିଛି, ସେ ସେସବୁକୁ ବହନ କରିଛନ୍ତି। ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କଠାରେ ଅପରାଧବୋଧଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ହୃଦୟ ଆରାମ ପାଇଛି। ସେହି ନିଶ୍ଚିତ ଭିତ୍ତି। ଯେମାନେ ତାଙ୍କୁ ନିଜର ଆଶ୍ରୟ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିରାପତ୍ତାରେ ବିଶ୍ରାମ କରନ୍ତି।"

"ଯିଶାୟାଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ ାଣୀରେ, ଖ୍ରି ୀଷ୍ଟ ଙ୍କୁ ଏକ ପକ୍କା ଭିତ୍ତି ଏବଂ ଏକ ଠୋକରର ପଥର—ଉଭୟ ଭାବରେ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଛି। ପବିତ୍ର ଆତ୍ମ ାଙ୍କ ପ୍ରେ ରଣାରେ ଲେଖିଥିବା ପ୍ରେ ରିତ ପିତର ସ୍ପ ଷ୍ଟ ଭାବେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି ଯେ, ଖ୍ରି ୀଷ୍ଟ କାହାଙ୍କ ପାଇଁ ଭିତ୍ତି ସ୍ୱ ରୂପ ପଥର, ଏବଂ କାହାଙ୍କ ପାଇଁ ବିଘ୍ନ ର ଶିଳା ଅଟନ୍ତି:"

"'ଯଦି ତୁମେ ପ୍ରଭୁ କୃପାମୟ ବୋଲି ଆସ୍ୱାଦନ କରିଥାଅ। ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସୁଥିବାବେଳେ, ଯେପରି ଜୀବନ୍ତ ପଥର ନିକଟକୁ ଆସାଯାଏ, ସେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚୟ ଅସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଚୟିତ ଓ ମୂଲ୍ୟବାନ; ତୁମେମାନେ ମଧ ଜୀବନ୍ତ ପଥରମାନଙ୍କ ପରି ଆଧାତ୍ମିକ ଗୃହରୂପେ ଗଢ଼ାଯାଉଛ, ଏକ ପବିତ୍ର ଯାଜକବର୍ଗରୂପେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମାଧମରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖରେ ଗ୍ରାହ୍ୟ ଆଧାତ୍ମିକ ବଳି ଅର୍ପଣ କରିବ। ଏହି କାରଣରୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମଧ ଏପରି ଲିଖିତ ଅଛି, ଦେଖ, ମୁଁ ସିଓନରେ ଏକ ପ୍ରଧାନ କୋଣାପଥର ରଖୁଛି, ଚୟିତ, ମୂଲ୍ୟବାନ; ଏବଂ ଯେ ତାଙ୍କରେ ବିଶ୍ୱାସ କରେ ସେ କେବେ ଲଜ୍ଜିତ ହେବ ନାହିଁ। ଏହିପରି, ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଯେମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଛ, ସେ ମୂଲ୍ୟବାନ; କିନ୍ତୁ ଯେମାନେ ଆଜ୍ଞା ମାନନ୍ତି ନାହିଁ, ନିର୍ମାଣକାରୀମାନେ ଯେଉଁ ପଥରକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ, ସେହି ପଥରଟି ହିଁ କୋଣାର ମୁଖ୍ୟ ପଥର ହୋଇଛି, ଏବଂ ଠୋକରର ପଥର ଓ ଅପରାଧର ଶିଳା, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଯେମାନେ ବାକ୍ୟରେ ଠୋକର ଖାଆନ୍ତି, କାରଣ ସେମାନେ ଅନାଜ୍ଞାକାରୀ।' 1 ପିତର 2:3–8."

"ଯେମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନିଶ୍ଚିତ ଭିତ୍ତିସ୍ଥମ୍ଭ ଅଟନ୍ତି। ଏହିମାନେ ସେମାନେ ଯେଉଁମାନେ ସେହି ଶିଳା ଉପରେ ପଡ଼ି ଭଙ୍ଗାଯାନ୍ତି। ଏଠାରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରତି ଆତ୍ମସମର୍ପଣ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି। ଶିଳା ଉପରେ ପଡ଼ି ଭଙ୍ଗାଯିବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଆମର ସ୍ୱଧର୍ମୀତାକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବା, ଶିଶୁର ନମ୍ରତା ସହିତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିବା, ନିଜ ଅପରାଧମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅନୁତାପ କରିବା, ଏବଂ ତାଙ୍କର କ୍ଷମାକାରୀ ପ୍ରେମରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବା। ଏବଂ ଏହିପରି ଭାବରେ, ବିଶ୍ୱାସ ଓ ଆଜ୍ଞାପାଳନ ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଆମର ଭିତ୍ତିସ୍ଥମ୍ଭ ଭାବେ ଧାରଣ କରି ତାହା ଉପରେ ନିର୍ମାଣ କରୁଅଛୁ।"

"ଏହି ଜୀବନ୍ତ ପ୍ରସ୍ତର ଉପରେ ଯିହୂଦୀମାନେ ଓ ଅନ୍ୟଜାତିମାନେ ସମାନଭାବେ ନିର୍ମାଣ କରିପାରନ୍ତି। ଏହାହିଁ ସେହି ଏକମାତ୍ର ଭିତ୍ତି, ଯାହା ଉପରେ ଆମେ ନିରାପଦଭାବେ ନିର୍ମାଣ କରିପାରୁ। ଏହା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ପ୍ରଶସ୍ତ, ଏବଂ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀର ଭାର ଓ ବୋଝ ବହନ କରିବାକୁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଦୃଢ଼। ଏବଂ ଜୀବନ୍ତ ପ୍ରସ୍ତର ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସହ ସଂଯୋଗ ଦ୍ୱାରା, ଯେମାନେ ଏହି ଭିତ୍ତି ଉପରେ ନିର୍ମାଣ କରନ୍ତି ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଜୀବନ୍ତ ପ୍ରସ୍ତର ହୋଇଯାନ୍ତି। ଅନେକେ ନିଜ ଉଦ୍ୟମରେ କାଟାଯାଆନ୍ତି, ଘସାଯାଆନ୍ତି, ଏବଂ ସୁନ୍ଦର କରାଯାଆନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ସେମାନେ 'ଜୀବନ୍ତ ପ୍ରସ୍ତର' ହୋଇପାରନ୍ତି ନାହିଁ, କାରଣ ସେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସହ ସଂଯୁକ୍ତ ନୁହନ୍ତି। ଏହି ସଂଯୋଗ ବିନା, କେହି ମଣିଷ ଉଦ୍ଧାର ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ। ଆମ ମଧରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଜୀବନ ନ ଥାଇଲେ, ଆମେ ପରୀକ୍ଷାର ଝଡ଼କୁ ସହିପାରିବୁ ନାହିଁ। ଆମର ଅନନ୍ତ ସୁରକ୍ଷା ନିଶ୍ଚିତ ଭିତ୍ତି ଉପରେ ଆମର ନିର୍ମାଣ କରିବା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ। ଆଜି ଅସଂଖ୍ୟ ଲୋକ ଏମିତି ଭିତ୍ତିମାନଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ମାଣ କରୁଛନ୍ତି, ଯେଗୁଡ଼ିକ ପରୀକ୍ଷିତ ହୋଇନାହିଁ। ବର୍ଷା ପଡ଼ିଲେ, ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଝଡ଼ ବହିଲେ, ଏବଂ ବନ୍ୟାଜଳ ଆସିଲେ, ସେମାନଙ୍କର ଘର ପଡ଼ିଯିବ, କାରଣ ତାହା ଅନନ୍ତ ଶିଳା, ମୁଖ୍ୟ କୋଣପ୍ରସ୍ତର ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁଙ୍କ ଉପରେ ସ୍ଥାପିତ ନୁହେଁ।"

"'ଯେମାନେ ବାକ୍ୟରେ ଠୋକର ଖାନ୍ତି, ଅନାଜ୍ଞାକାରୀ ହୋଇ,' ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଅପରାଧର ଶିଳା ଅଟନ୍ତି। କିନ୍ତୁ 'ଯେଉଁ ଶିଳାକୁ ନିର୍ମାତାମାନେ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କଲେ, ସେହି ଶିଳାହି କୋଣର ମୁଖ୍ୟ ଶିଳା ହୋଇଛି।' ପରିତ୍ୟକ୍ତ ଶିଳା ପରି, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ମଧ ନିଜ ପୃଥିବୀୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଅବହେଳା ଓ ନିର୍ଯାତନା ସହିଥିଲେ। ସେ 'ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତୁଚ୍ଛ ଓ ପରିତ୍ୟକ୍ତ, ଦୁଃଖର ପୁରୁଷ ଏବଂ ଶୋକରେ ପରିଚିତ: ... ସେ ତୁଚ୍ଛ ଗଣ୍ୟ ହେଲେ, ଏବଂ ଆମେ ତାଙ୍କୁ କିଛି ମନେ କଲୁ ନାହିଁ।' ଯିଶାୟ 53:3। କିନ୍ତୁ ସମୟ ନିକଟରେ ଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ସେ ମହିମାନ୍ୱିତ ହେବେ। ମୃତମାନଙ୍କ ମଧରୁ ପୁନରୁତ୍ଥାନ ଦ୍ୱାରା ସେ 'ଶକ୍ତିସହିତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର' ବୋଲି ଘୋଷିତ ହେବେ। ରୋମୀୟ 1:4। ତାଙ୍କର ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଗମନରେ ସେ ସ୍ୱର୍ଗ ଓ ପୃଥିବୀର ପ୍ରଭୁ ଭାବେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବେ। ଯେମାନେ ଏବେ ତାଙ୍କୁ କ୍ରୁଶରେ ଚଢ଼ାଇବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ଥିଲେ, ସେମାନେ ତାଙ୍କର ମହତ୍ତ୍ୱକୁ ଚିହ୍ନିବେ। ସମସ୍ତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ସମ୍ମୁଖରେ ସେହି ପରିତ୍ୟକ୍ତ ଶିଳା କୋଣର ମୁଖ୍ୟ ଶିଳା ହେବ।"

"ଏବଂ 'ଯାହାର ଉପରେ ଏହା ପଡ଼ିବ, ତାହାକୁ ଏହା ଗୁଣ୍ଡ କରି ଚୂର୍ଣ୍ଣ 'ବିଚୂର୍ଣ୍ଣ ' କରିଦେବ।' ଯେମାନେ ଖ୍ରି ୀଷ୍ଟ ଙ୍କୁ ପ୍ର ତ୍ୟ ାଖ୍ୟ ାନ କରିଥିଲେ, ସେମାନେ ଶୀଘ୍ର ହିଁ ନିଜମାନଙ୍କ ର ନଗର ଓ ଜାତିର ବିନାଶ ଦେଖିବାକୁ ଥିଲେ।

ସେମାନଙ୍କ ର ଗୌରବ ଭଙ୍ଗ ିଯିବାକୁ ଥିଲା, ଏବଂ ପବନ ସାମ ୍ନାରେ ଧୂଳିପରି ଛିତରିଯିବାକୁ ଥିଲା। ଆଉ କ'ଣ ଥିଲା ଯାହା ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ୁ ନାଶ କଲା? ସେଇ ପାହାଡ଼ଶିଳା, ଯାହାର ଉପରେ ସେମାନେ ଯଦି ନିର୍ମାଣ କରିଥାନ୍ତେ , ତାହା ସେମାନଙ୍କ ର ନିରାପତ୍ତ ା ହେଇଥାନ୍ତ ା। ତାହା ଥିଲା ଅବହେଳିତ ପରମେଶ୍ୱ ରଙ୍କ ମହାଦୟା, ତିରସ୍କ ୃତ ଧର୍ମିକତା, ଅଗ୍ର ାହ୍ୟ କୃପା। ମନୁଷ୍ୟ ମାନେ ନିଜମାନଙ୍କ ୁ ପରମେଶ୍ୱ ରଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଠିଆ କରିଲେ, ଏବଂ ଯାହା କି ସେମାନଙ୍କ ର ପରିତ୍ର ାଣ ହେଇଥାନ୍ତ ା, ସେସବୁ ହିଁ ସେମାନଙ୍କ ର ବିନାଶର କାରଣରେ ପରିଣତ ହେଲା। ପରମେଶ୍ୱ ର ଯାହାକୁ ଜୀବନ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦ ିଷ୍ଟ କରିଥିଲେ, ସେହିକୁ ହିଁ ସେମାନେ ମୃତ୍ୟୁ ର କାରଣ ବୋଲି ଅନୁଭବ କଲେ। ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱ ାରା ଖ୍ରୀ ଷ୍ଟ ଙ୍କ ୁ କ୍ରୁଶରେ ଦିଆଯାଇବାରେ ଯେରୁଶାଲେମର ବିନାଶ ନିହିତ ଥିଲା। କାଲ ୍ୱରୀ ଉପରେ ପ୍ର ବାହିତ ରକ୍ତ ସେହି ଭାର ଥିଲା ଯାହା ସେମାନଙ୍କ ୁ ଏହି ଜଗତ ପାଇଁ ଓ ଆସନ୍ତ ା ଜଗତ ପାଇଁ ବିନାଶର ଅତଳତାକୁ ଡୁବାଇଦେଲା। ପରମେଶ୍ୱ ରଙ୍କ କୃପାକୁ ପ୍ର ତ୍ୟ ାଖ୍ୟ ାନ କରିଥିବାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଯେତେବେଳେ ନ୍ୟ ାୟବିଚାର ପତିତ ହେବ, ସେହି ମହା ଅନ୍ତ ିମ ଦିନରେ ମଧ ଏମିତି ହେବ। ଖ୍ରୀ ଷ୍ଟ , ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅପରାଧର ପାହାଡ଼ଶିଳା, ସେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ର ତିଶୋଧକାରୀ ପର୍ବତରୂପେ ପ୍ର କାଶିତ ହେବେ। ତାଙ୍କ ମୁହଁମଣ୍ଡ ଳର ଗୌରବ, ଯାହା ଧର୍ମୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଜୀବନ, ଦୁଷ୍ଟ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଭସ୍ମ କାରୀ ଅଗ୍ନ ି ହେବ। ପ୍ର ତ୍ୟ ାଖ୍ୟ ାନ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରେ ମ ଓ ଅବହେଳିତ କୃପାର କାରଣରେ, ପାପୀ ବିନାଶ ପାଇବ।"

"ଅନେକ ଉଦାହରଣ ଓ ପୁନଃପୁନି ଦିଆଯାଇଥିବା ସତର୍କବାଣୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା, ଯୀଶୁ ଦେଖାଇଥିଲେ ଯେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବାର ଫଳ ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ କ'ଣ ହେବ। ଏହି କଥାମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ସେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯୁଗର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମ୍ବୋଧିତ କରୁଥିଲେ, ଯେମାନେ ତାଙ୍କୁ ନିଜମାନଙ୍କ ମୁକ୍ତିଦାତା ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି। ପ୍ରତ୍ୟେକ ସତର୍କବାଣୀ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅଟେ। ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଇଥିବା ମନ୍ଦିର, ଅନାଜ୍ଞାକାରୀ ପୁତ୍ର, ମିଥ୍ୟା ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ରପାଳମାନେ, ତୁଚ୍ଛତାଭାବରେ ଅସ୍ୱୀକାର କରୁଥିବା ନିର୍ମାଣକାରୀମାନେ—ଏସବୁର ପ୍ରତିଛବି ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାପୀଙ୍କ ଅନୁଭବରେ ଦେଖାଯାଏ। ସେ ଯଦି ପଶ୍ଚାତ୍ତାପ ନ କରେ, ତେବେ ସେମାନେ ଯାହାର ପୂର୍ବସୂଚନା ଦେଇଥିଲେ, ସେହି ଦଣ୍ଡାଦେଶ ତାହାର ହେବ।" Desire of Ages, 597–600.

ଆମେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଲେଖାରେ ଏହାକୁ ଅଗ୍ରସର କରିବୁ।